

Storbritannien og Nordirland og Amerikas Forenede Stater, har deponeret deres ratifikationsdokumenter, træde i kraft, forsåvidt angår disse regeringer, medens den, forsåvidt angår regeringer, der senere ratificerer konventionen, træder i kraft ved deponeringen af vedkommende regerings ratifikationsdokument.

Tillægget til konventionen, der er trådt i kraft den 1. juli 1948, indeholder en række nye bestemmelser, hvoraf følgende skal fremhæves:

Der skal ansættes mindst 2 *hvalinspektører* på ethvert flydende hvalkøgeri for at sikre fornødent tilsyn døgnet rundt, ligesom der skal oprettes hensigtsmæssig inspektion på enhver landstation. Inspektørerne skal ansættes og lønnes af den pågældende regering.

Benyttelsen af *flydende hvalkøgerier* som landstationer er blevet begrænset til farvandene ved Madagaskar og fransk Vestafrika samt til nærmere bestemte områder ud for kyststrækninger i Vest- og Østaustralien.

Den antarktiske hvalfangst er begrænset til tiden fra 15. december til 1. april, begge dage inkl., i hvilket tidsrum der tilsammen højst må fanges 16 000 blåhvalenheder. De i fangsttiden dræbte hvaler kan dog færdigbehandles efter fangsttidens udløb. Der skal inden 2 dage efter afslutningen af hver kalenderuge til et af den internationale hvalfangstkommission udpeget organ gives indberetning om antallet af de i Antarktis fangede blåhvalenheder. Dersom det tilladte antal må påregnes nået inden 1. april, skal kommissionen fastslå den dato, på hvilken maksimalfangsten af hvaler skal anses for at være nået, samt senest 2 uger inden denne dato underrette de kontraherende regeringer herom. Efter den således fastsatte dato er al hvalfangst i farvandene sønden for 40° sydlige bredde forbudt.

Der skal til kommissionen gives meddelelse om, hvilke flydende hvalkøgerier der skal benyttes til antarktisk hvalfangst.

Forbudet mod drab af gråhvaler og rethvaler er lempet således, at kødet og produkterne af sådanne hvaler må benyttes til den stedlige befolknings eget forbrug.